

Вук Стефановић Караџић

Вук је рођен 6. новембра 1787. године у селу Тршић код Лознице, које је тада припадало Османском царству.

Његови родитељи Стефан и Јегда били су земљорадници и пре Вука изродили петоро деце која су нажалост сва умрла веома мала. Када су добили шесто дете дали су му име Вук по снажној дивљој животињи, како би га заштитили од вештица и смрти. В.С. Караџић је био српски писац и реформер српског језика и једна од најзначајнијих личности у историји Србије. Издао је много књига народних песама и прича, српску граматику и „Српски Ријечник“. Он је самостално научио да чита и пише и једно време је боравио у манастиру Трноша. Отац га је тамо послао како би га монаси образовали, али када су му уместо тога давали стоку да чува отац га је вратио кући. Најважније образовање Вук је стекао слушајући народне обичаје, приче и песме које је и записивао. Отишао је у Беч 1813. године да се школује. Тамо је научио немачки и латински језик. Прву своју збирку народних песама издао је 1814. године „Мала простонародна славено-сербска пјеснарица“ и једну граматику „Писменица сербскога језика“. Идуће, 1815. године, издао је другу збирку народних песама под називом „Народна србска пјеснарица“. Прва српска збирка приповетки „Народне српске приповијетке“ су се штампале 1821. године у Бечу. Основна предност Писменице је било њено упрошћавање азбуке и правописа. Вук је у њој применио принцип „Пиши као што говориш, а читај као што је написано“. Вуков језик је признат за званични књижевни језик тек 1868. године, четири године након његове смрти.

Умро је 07. фебруара 1864. године у Бечу. Посмртни остаци пренесени су у Београд 1897. године и са великим почастима сахрањени у порти Саборне цркве, поред Доситеја Обрадовића.

Лена Мишевић
III